

ऽइति त॒ऽइन्द्रस्य श्रिया॒ऽअतिष्ठत् त॒स्मादाहु॒रिन्द्रः सर्वा दे॒वता इन्द्र॒श्रेष्ठा दे॒वा
 इति ॥ २ ॥ त॒स्माद् ह न स्वा॒ ऋतीये॒रन् । य एषां पर॒स्तरामि॒व भ॒वति स ए-
 नाननु॒व्यवैति ते प्रियं द्वि॒षतां कुर्व॑न्ति द्वि॒षद्भ्यो र॒ध्यन्ति त॒स्मान्न॒ऽतीये॒रत्स यो
 द्वैवं वि॒द्वान्न॒ऽतीयिते॒ऽप्रियं द्वि॒षतां करो॑ति न द्वि॒षद्भ्यो र॒ध्यति त॒स्मान्न॒ऽतीये॒त
 ॥ ३ ॥ ते हो॒चुः । ह॒त्तेदं त॒था क॒रवाम॑है यथा न इ॒दमा॒प्रदि॒वमे॒वाज॑र्यम॒सदिति
 ॥ ४ ॥ ॥ शतम् १००० ॥ ॥ ते दे॒वाः । जु॒ष्टास्त॒नूः प्रिया॒णि धा॒मानि सार्धं॑ सम॒व-
 ददिरे ते हो॒चुरे॒तेन नः स नाना॑सदे॒तेन वि॒षद्भ्यो न ए॒तदति॑क्रामादिति क॒स्यो-
 प॒द्रष्टु॑रिति त॒नून॒सुरे॒व शा॒क्वर॑स्येति यो वा॒ऽअयं प॒वतऽएष त॒नून॒पाहा॑क्वरः सो
 ऽयं प्र॒जाना॑मुप॒द्रष्टा प्र॒विष्ट॑स्ता॒विमौ प्रा॒णो॒दानौ ॥ ५ ॥ त॒स्मादाहुः । मनो दे॒वा
 मनु॒ष्यस्या॒ज्ञान॑तीति म॒नसा संक॑ल्पयति त॒त्प्राण॑मपि प॒च्यते प्रा॒णो वा॒तं वा॒तो दे॒-
 वेभ्य आ॒चष्टे यथा पुरु॑षस्य म॒नः ॥ ६ ॥ त॒स्मादे॒तदृषि॑णाभ्य॒नूक्तम् । म॒नसा संक॑-
 ल्पयति तद्वा॒तम॒पि ग॒हति । वा॒तो दे॒वेभ्य आ॒चष्टे यथा पुरु॑ष ते म॒न इति ॥ ७ ॥
 ते दे॒वाः । जु॒ष्टास्त॒नूः प्रिया॒णि धा॒मानि सार्धं॑ सम॒वददिरे ते हो॒चुरे॒तेन नः स
 नाना॑सदे॒तेन वि॒षद्भ्यो न ए॒तदति॑क्रामादिति तदे॒वा अ॒प्येत॑र्हि ना॒तिक्राम॑न्ति के
 हि स्यु॒र्यदति॑क्रामेयु॒रनृत॑ हि व॒देयु॑रेक॑ ह वै दे॒वा व्रतं॑ चरन्ति सत्यमे॒व त-
 स्मादि॑षां जित॒मन॑प॒जय्यं त॒स्माद्य॒श ए॒व ह वा॒ऽअस्य जित॑मनप॒जय्यमे॒वं य॒शो भ-
 वति य ए॒वं वि॒द्वान्सत्यं॑ व॒दति तदे॒तत्तानू॑न॒प्तं नि॒दाने॒न ॥ ८ ॥ ते दे॒वाः । जु॒-
 ष्ठास्त॒नूः प्रिया॒णि धा॒मानि सार्धं॑ सम॒वददिरे॒ऽथैत॑ऽआ॒ज्या॒न्ये॒व गृ॒ह्णाना जु॒ष्टास्त॒-
 नूः प्रिया॒णि धा॒मानि सार्धं॑ सम॒वच॑न्ते त॒स्माद् ह न स॒र्वेणे॒व सम॑भ्यवे॒यान्नि॒न्मे
 जु॒ष्टास्त॒न्वः प्रिया॒णि धा॒मानि सार्धं॑ सम॒भ्यवा॒यानि॒ति येनो॑ ह सम॒भ्यवे॒यान्नास्मै
 दु॒क्षेदि॒दु ह्याहु॑र्न स॒तानु॑न॒प्तिणे द्रो॒ग्धव्य॑मिति ॥ ९ ॥ अथा॒तो गृ॒ह्णात्ये॒व । आ॒-
 प॒तये॒ त्वा प॒रिप॑तये गृ॒ह्णामी॒ति यो वा॒ऽअयं प॒वतऽएष आ च॑ प॒तति प॒रि च प॒-